

нувани тълпи почнаха да се стичатъ къмъ събора, да си запазятъ по-удобно мѣсто за зрелището.

Четири часа следъ разсвѣтъ почнаха да пристигатъ и съборянитѣ: великитѣ и мали боляри, архиереи, епископи, свещеници и монаси.

Отъ лѣвата страна на престола заеха мѣсто всички митрополити, които не бѣха поискали палиумъ отъ папата: Сръдецкия, Дръстърския, Ловешкия, Бѣлградския и Овечкия, заедно съ Търновския Маринъ и избрания на мѣстото на починалия Преславски Сава — Константинъ, Борилонъ любимецъ. Липсваха примасъ Василий, Велбуждския митрополитъ Анастасий и епископитѣ Аврамъ Прищински, Кирикъ Нишки и Климентъ Видински.

Отъ дѣсно седнаха новитѣ велики боляри: великиятъ логотетъ Николица, севастократоръ Деянъ, деспотъ Богданъ, протостраторъ Коца, великиятъ примикюръ Михаилъ, властелитѣ Станой, Павелъ, Банко, куманскитѣ вождове Тугортакъ, Уза, Сотъ, Бонякъ, Блушъ, Сокачъ, Зепа.

Останалиятъ кляръ и малитѣ боляри заеха мѣстата си по дългитѣ пейки задъ креслата. Всички бѣха облѣчени въ дебели аксамитени кожуси, съ мечешки калпаци на главата.

Забиха всички камбани по Царевецъ и Трапезица. Бавно, съ тежка и скръбна тържественостъ. Зашумѣ, залюлъ се цѣлятъ народъ.

Откъмъ моста се зададе шествието на богомитѣ. Заградени съ гѣста редица стражи, съ вериги на шията и рѣцетѣ. Наредиха се предъ стѣпалата на площадката. Конникъ префуча къмъ Царевецъ, за да извести на царя, че всичко е готово.

Асѣнъ Борилъ дойде въ закрыта кочия, заграденъ съ дружина стрелци. Отъ мѣстото, където спрѣ кочията, до стѣпалата на престола му, се изстѣпиха две редици копиеносци.

Бавно изкачи царятъ стѣпалата на площадката.

Пурпурната му мантия, подплатена съ херминъ и везана съ бисеръ, се разстла като яркъкъ пламъкъ подире му. Подъ нея блестяше свѣтла, златотъкана багреница, препа-